EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Benvinguts a l'independentisme

Fa 25 anys l'independentisme era patrimoni de quatre intel.lectuals *outsiders* (com en Pedrolo o l'Ovidi); de persones amb una profunda consciència nacional (patriotes de pedra picada?); d'alguns comunistes enlluernats per exemples més o menys llunyans, i d'una bona colla de joves que veien en aquesta causa difícil i èpica una bona manera de canalitzar inquietuds pròpies de l'edat. Fossin quins fossin els motius personals que portaven a gent diversa a formar part d'aquest moviment aleshores minoritari, el cert és que va ser capaç de crear un cert imaginari compartit que en el moment que han canviat les circumstàncies socials i polítiques ha pogut trencar barreres i arribar a molta altra gent que fins quatre dies no hi connectava.

I qui era aquella gent que fins fa poc es situava a l'altra banda, al cantó del no? Hi havia de tot, evidentment: fatxes que entenien de forma dogmàtica monolítica el concepte d'estat nació; espanyolistes de bona fe lligats sentimentalment a una certa idea d'Espanya; catalanistes d'ordre i moderació que admetien que això de la independència podia ser bonic, com a ideal, però que feien de necessitat virtut i consideraven que el règim autonòmic ja satisfeia els mínims exigibles, i progressistes de famílies diverses que menyspreaven l'anomenada qüestió nacional considerant-la un tema menor i distorsionador que calia subordinar a d'altres combats molt més importants i transcendents.

Doncs bé, de tots aquests sectors, excepte, potser, els fatxes més militants, hi ha hagut els darrers anys una arribada massiva als plantejaments independentistes. I de tots, m'interessa especialment posar la lupa en el dels progres diversos, antics militants del PSUC, de l'LCR o la CNT, vells *punks* de cresta i cua de ratolí o *hippies* partidaris del canvi personal que ara em trobo a manifestacions i activitats diverses a favor del dret a decidir i la independència. Hi són, entenc, perquè han arribat a la cada cop més evident conclusió que fora de Regne d'Espanya tenim més possibilitats de sortir-nos-en que dins; però, també, perquè han vist en aquesta causa, la de la independència, una darrera batalla a guanyar després de tantes il.lusions i projectes fracassats. Perquè pensen, o intueixen, que la creació d'una República Catalana no serà el paradís a la terra que algun cop havien somiat, ni tampoc serà un simple canvi de passaports i codis postals, sinó una molt bona ocasió per canviar tantes coses que no ens agraden. Tenen tota la raó.